

С ДЪХ НА ПРИЯТЕЛСТВО И С БЛАГОДАРНОСТ ЗА УРОЦИТЕ

Животът ни среща с някои хора, за да се разминем, а с други – за да оставят трайни следи в по-сетнешното ни развитие. Доц. Анелия Петкова за мен е от вторите. Нашите срещи са много и ни поставят в различни роли, но винаги завършват с удовлетворение и радост.

С нея се срещнахме за първи път в учебните зали: тя – току-що спечелила конкурс за асистент, аз – току-що станала студентка. Чарът ѝ на преподавател бе неустоим. Ние – наскоро отделили се от родителската опека първокурсници, влизахме в час по фонетика с желание и с любопитство – да научим нещо ново за звуковете, но и да изпитаме удоволствие от вниманието и емпатията на преподавателя. Абстракции като фонема, опозиции, епентези ставаха лесни и разбираеми чрез нейното преподаване. Транскрипцията беше пъзел, справянето с който донасяше не страх от оценката, а удовлетворение. Тя е от онези преподаватели, които ги е грижа, затова едва ли има неин студент, който да не си спомня за нея и за нейните часове с усмивка и с едно особено успокоение. За много от нас тя е първата, която ни е накарала да повярваме в собствените си сили и да се насочим към преподавателското поприще.

Втората ни среща се превърна в трайно приятелство, което продължава и до момента. Бях уплашена и несигурна при постъпването си на работа като асистент сред моите доскорашни преподаватели. Тогава усмивката на доц. Петкова, нейната подадена ръка, предложеното приятелство ми дадоха подкрепата да устоя. От пролетта на 1985 г. до днес продължаваме заедно. Тя умее и да дискутира, и да се весели, и да изпълва залата с настроение, умее да превръща гостите на Великотърновския университет в негови приятели винаги. Споделяли сме много радости и много трудни моменти в израстването си като главни асистенти, доктори, доценти, хора. Равновесието и достойнството, с които Анелия подхожда към всеки проблем, за мен са еталон за поведение.

Така се случило, че животът ме постави в позицията на ръководител на катедрата, в която с доц. А. Петкова израснахме като преподаватели. Това е друга гледна точка към качествата на всеки, включително и към своите. Тази позиция ми даде възможност да оценя способността ѝ да работи в екип, да успокоява емоциите в колектива. Виждам и безкрайната добронамереност, с която подхожда към всеки и към всичко. Присъствието на такъв човек е ценно за всеки колектив. Доц. А. Петкова никога не е жалила сили, нито е била пре-

сметлива при извършването на досадните административни дейности. Тя участва в организационните комитети на няколко успешни конференции „Проблеми на устната комуникация“, в редколегията на сборниците, посветени на проф. Д. Чизмаров, проф. Б. Байчев, проф. В. Въртов, проф. К. Цанков, ръководи Центъра по българска ономастика и организира неговите многобройни инициативи. Изброяването на такава активност понякога създава впечатление, че човекът е в руслото, че не е интересен, но когато всичко е подправено с неизменна усмивка и с достолепие, се вижда как изброеното не са просто инициативи, „мероприятия“, а преживявания, приключения, в които доц. Анелия Петкова влага частица от сърцето си.

Няма да е пресилено да кажа, че Анелия Петкова е идеалният преподавател и колега. Като преподаватели наша основна отговорност е да накараме студентите си да влизат спокойно в час, да експериментират без страх и да учат без стрес, да израстват с наша помощ в избраната от тях област. За всичко това доц. Анелия Петкова създава комфорт, среда, пространство за разгръщане, поради което ще бъде винаги част от скъпите спомени на своите студенти. Нима има по-голяма награда за преподавателя?

Пожелавам ѝ от сърце дълъг живот, нестихващ ентузиазъм и доброта!

Мария Илиева

Доц. д-р А. Петкова с колеги от Катедрата по съвременен български език

Доц. д-р А. Петкова с колеги от Катедрата по съвременен български език (2013 г.)

Доц. д-р А. Петкова с проф. д-р В. Бонджолова след тържеството за Деня на народните будители (30.10.2008 г.)

Доц. д-р А. Петкова с участниците в конференцията по ономастика (октомври 2019 г.)